

وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۖ وَمَن يُوقَ شَحْحَ
نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Muhterem Cemaat!

Hutbemiz, sosyal sorumluluklarımızın bilincinde olmak üzerine olacaktır.

Değerli Kardeşlerim!

Bir Kurban bayramı arefesine daha erişmiş bulunmaktayız. Hac için Allah'ın evini ziyaret eden Müslümanlar bugün Arafat'ta vakfede bulunup dua ediyorlar. Yarın da Kurban bayramını idrak ediyoruz. Şimdiden bayramınızı tebrik ederken, keseceğiniz kurbanların Rabbimizin kabulüne mazhar olmasını diliyoruz. Yarın burada Kurban bayramı namazını cemaatimizle birlikte kılacağız. Bayram gibi, hac gibi milyonlarca Müslümanın bir araya geldiği bu günlerde toplumsal sorumluluklarımızı yeniden hatırlamamız gerekmektedir.

Muhterem Müslümanlar,

İnsanın 'sosyal olmama' gibi bir durumu söz konusu olamaz. Zira, insan doğduğu andan itibaren yanında hep biri vardır. Ve insan, karşılaştığı, yüz yüze geldiği bu insanlara karşı sorumluluk taşır. Dinimize göre bu 'sorumlu' olmanın zamanı, 'mükellef' olmakla başlar. İnsan sorumludur, çünkü sorulara cevap verecek; hesaba çekilecektir. Mükelleftir, çünkü teklifi, yani üzerine yüklenen sorumluluğu kabul etmiş, söz vermiş, yükü yüklenmiştir.

Aziz Kardeşlerim,

Allah, müminlerin dostu; mü'min de, peygamber vârisidir. Bunun bilincinde yaşayanın, diğergam bir insan olmaktan başka imkanı yoktur. Diğergam olmak, mü'minin özelliklerinden herhangi bir özellik değil, Resulullah'ın (s.a.v.) en çarpıcı hâllerinden bir hâldir. Öyle ki, İslam'ı tebliğ etmeye başladığında, Mekke müşriklerinin ileri gelenleri, onu davâsından alıkoymak için her türlü teklifte bulundu. Para, ev, zenginlik ve makam vaadtiler. Fakat onun cevâbı kesindi: **“Güneşi sağ elime, ayı da sol elime verseler, ben yine davâmdan vazgeçmem.”**¹

Ümmeti için endişelendiğinden dolayı, her peygamberin hakkı olan bir hususi duayı mahşer gününe bıraktı, geceleri ağladı: “Ümmetî, ümmetî” (“ümmetim, ümmetim”) diye inleyerek Rabbimizden bizim için af diledi.

Resul-i Ekrem'in bu hasleti, kendisini örnek alan ümmetinin her ferdinde de bulunması gereken bir özelliktir. Bunun içindir ki Mü'min, ölümüne dek kalbinde bir dert taşır, etrafındaki insanları düşünür ve onlara elini uzatmak için fırsat kollar. Hem kendi

akıbeti için, hem karşılaştığı insanların akıbeti için dertlenir.

Muhterem Kardeşlerim,

Ayet-i kerimede **“Kendileri ihtiyaç içinde olsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar, kurtuluşu elde etmiş kimselerdir.”**² buyrulur. Bu ayet-i kerime, Rasulullah'ın (s.a.v.) ağırlayamadığı aç bir misafiri doyuran, bunu yapabilmek için kızlarıyla birlikte kendileri aç kalan bir sahabe hakkında inmiştir.

Bu ayeti okuyan bizler için şimdi sorulması gereken soru, “Bu ayet beni tarif ediyor mu?” sorusudur. Soru, yoksa bizler, cahiliyye insanı gibi kendi ihtiyaçlarımıza odaklanmış bir şekilde ömrümüz boyunca nefsimizi doyurmaya mı çalışıyoruz? Sorusuna cevap bulana kadar devam edecektir.

Aziz Kardeşlerim,

Gözlerimiz kapalı yaşamayalım. Nerelerde iyilik yapabileceksek yapalım, nerede kötülük men edebileceksek bunları tespit edip men edelim. Konumuzu komşumuzu, hastanede yatan kimsesizleri, huzur evlerinde yalnızlığa terk edilmiş insanları, cami cemaatindeki kardeşlerimizi, bilhassa gençlerimizin ellerinden tutalım. Müslüman, başkasının işini kolaylaştırıp sıkıntısını giderdiğinde, ahirette kendi sıkıntısının giderileceğini ümit eder. Toplumumuzun islâhını düşünmek, derdi olanlara çözüm üretmek, boş düşünceler değil, aziz dertlerdendir.

¹ Beyhakî, Delail'u'n-Nübüvve-şamile, 2/63

² Haşr suresi, 59:9

وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۗ وَمَن يُوقَ شَحْحَ
نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Chers Fidèles !

Notre sermon sera sur la conscience de nos responsabilités sociales.

Mes Chers Frères !

De nouveau, nous sommes parvenus à la veille d'une fête du sacrifice. Aujourd'hui, les musulmans partis visiter la maison d'Allah pour le pèlerinage, accomplissent la station au mont Arafat et font des invocations. Demain, nous célébrerons la fête du sacrifice. Dès maintenant, je vous souhaite une bonne fête. Qu'Allah accepte vos sacrifices. Demain, tous ensemble, nous prierons ici la prière de l'aïd inshaAllah. Pendant ces jours de fête et de pèlerinage, où des millions de musulmans se rassemblent, nous devons, à nouveau nous rappeler de nos responsabilités sociales.

Chers Musulmans !

Pour l'homme, il est impensable qu'il soit insociable. En effet, depuis sa naissance, il est toujours entouré de quelqu'un. Et l'Homme a des responsabilités vis-à-vis des personnes qu'il rencontre. Selon notre religion, cette responsabilité commence à partir du moment où la personne devient responsable de ses actes. L'Homme est responsable car il va devoir répondre aux questions et rendre compte de ses actes. Il est responsable, car il a accepté la responsabilité dont il a été chargé, il a donné sa promesse et a endossé ce poids.

Mes Chers Frères !

Allah -Azze We Djelle- est l'ami des croyants, et le croyant est l'héritier du prophète -SAS-. Celui qui vit dans cette conscience, sera forcément généreux. Être généreux, ce n'est pas seulement l'une des caractéristiques du croyant, c'est un des états les plus frappants chez le prophète -SAS-. C'est pour cela que lorsqu'il a commencé à transmettre l'Islam, les leaders polythéistes de la Mecque lui ont fait toutes sortes de propositions afin de l'empêcher dans sa mission. Ils lui ont promis de l'argent, des maisons, de la richesse et de l'autorité. Mais sa réponse était claire : « **Je jure par Allah que même s'ils mettaient le soleil dans ma main droite et la lune dans ma main gauche pour me faire renoncer à ma cause, je n'y renoncerais jamais.** »³

Il a gardé son droit d'invocation spécifique, qui est le droit de chaque prophète, pour le jour du jugement,

car il s'inquiétait pour sa communauté. Il pleurait la nuit en demandant pardon pour nous en disant « *oummetî, oummetî* » (« *ma communauté, ma communauté* »).

Cette qualité de notre prophète est une qualité que doit avoir chaque membre de la communauté qui le prend comme exemple. C'est pour cela que chaque musulman doit avoir le souci dans son cœur jusqu'à sa mort. Il doit penser aux personnes qui l'entourent et doit guetter les occasions pour leur tendre la main. Ainsi, il se fait du souci pour son sort et celui des personnes qu'il rencontre.

Chers Frères !

Dans le verset du Coran il est dit : « **et ne ressentent dans leurs cœurs aucune envie pour ce que ces immigrés ont reçu, et qui les préfèrent à eux-mêmes, même s'ils sont eux-mêmes dans le besoin. Quiconque se prémunit contre sa propre avarice, ceux-là sont ceux qui réussissent.** »⁴ Ce verset a été révélé concernant le prophète -SAS- lorsqu'il n'a pas pu accueillir un invité pauvre, et qu'un compagnon a nourri cette personne au point que lui et ses filles sont restés le ventre vide.

La question que nous devons nous poser en lisant ce verset est : « *Est-ce que ce verset me décrit ?* » Ce questionnement durera jusqu'à ce que nous trouvions une réponse à la question qui est de savoir *si nous sommes comme les gens de l'époque de la Djâhilîyya à nous focaliser sur nos besoins de manière à nourrir nos propres envies durant toute notre vie ?* »

Mes chers frères !

Ne vivons pas les yeux fermés. Accomplissons le bien lorsque cela est possible. Et lorsqu'il est possible d'empêcher le mal, faisons-le. Il faut que nous aidions nos voisins, les délaissés qui sont hospitalisés, les personnes abandonnés à la solitude dans les maisons de retraite, nos frères parmi les fidèles de la mosquée et en particulier nos jeunes frères. Quand un musulman facilite les affaires d'un autre et qu'il lui satisfait son besoin, il espère que dans l'au-delà, ses propres soucis seront résolus.

Le fait de vouloir l'amélioration de notre communauté, de proposer des solutions à ceux qui ont des soucis, ne sont pas des intentions inutiles mais bien au contraire des peines très précieuses.